

позовом про визнання права власності та пред'явлення в суд право встановлювального документу на спадкове майно не свідчать про прийняття спадщини.

При прийнятті до провадження даної категорії справ судам необхідно звертати увагу на ціну позову та розмір оплаченого судового збору, оскільки на практиці у значній кількості випадків судовий збір оплачується за заниженими ставками, що не відповідає реальній ціні позову.

Суди при розгляді справ про визнання права власності на спадкове майно у порядку спадкування повинні враховувати, що позивачі мають інші механізми реалізації своїх прав (окрім звернення до суду).

Суди не повинні визнавати право власності у порядку спадкування за наявності умов для одержання в нотаріальній конторі свідоцтва про право на спадщину.

З огляду на вищезазначене, при вирішенні справ, що виникають із спадкових правовідносин, судам необхідно враховувати положення ч. 1 ст. 3 ЦПК України про те, що кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до суду за захистом порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів і відмовляти у відкритті провадження у справі тим особам, право яких на одержання спадкового майна не було порушено, невизнано та(або) оспорено.

Вивчення судової практики про визнання права власності у порядку спадкування свідчить про те, що суди помилково визнають право власності за спадкоємцями у порядку спадкування на самочинно збудовану спадкодавцями нерухомість. Оскільки такі рішення практично не оскаржуються, має місце набрання чинності незаконних рішень.

Гура І.В.

здобувач кафедри

конституційного та міжнародного
права НАВС

ПРАВО НА ПРАВОВУ ДОПОМОГУ: ПРИНЦИПИ ТА МІНІМАЛЬНІ СТАНДАРТИ

Незважаючи на закріплення права на правову допомогу в конституційному і поточному законодавстві, досі не вироблені єдині принципи і стандарти його реалізації і забезпечення. Крім того, в деяких галузях право на правову допомогу закріплене або недостатньо повно, або відсутнє взагалі.

Науковий інтерес до даного конституційного права, що передбачене ст. 59 Конституції України обумовлений також необхідністю підвищення ефективності використання вже наявних способів і засобів здійснення права на правову допомогу, так само як і розробки нових, більш ефективних можливостей його реалізації. Наприклад, при притягненні особи до

адміністративної відповідальності вказане право є дуже значущим, проте фактично воно не знайшло належного віддзеркалення в нормах адміністративного права і процесу.

Важливість цього питання надає і її загальна гуманітарна і моральна цінність: нині право особи на отримання правової допомоги можна розглядати як надбання усього цивілізованого людства.

Право на правову допомогу є природним і невід'ємним правом кожної людини і виступає органічною частиною правового становища особи. Воно є одним з найважливіших чинників активної участі населення в правовому житті держави та суспільства.

Зважимо на те, що правова допомога – це правовий інститут, що має історію свого розвитку. Формування її елементів упродовж історії розвитку права йшло поступово. У різних історичних періодах динамічніше розвивався той або інший елемент правової допомоги. В цілому ж інститут правової допомоги набув сучасне окреслення в період виникнення та становлення інституту конституційного ладу.

Право на правову допомогу в цілому має свою перманентну історію розвитку. Свої реальні демократичні риси в Україні воно стало набувати в результаті конституційної його регламентації відповідно до загальноновизнаних міжнародно-правових стандартів.

Термін "право на правову допомогу" може вживатися в двох значеннях. У суб'єктивному аспекті – це закріплена і гарантована можливість особи претендувати на отримання кваліфікованої юридичної підтримки в задоволенні своїх законних прав, свобод та інтересів.

Право на правову допомогу в об'єктивному ж сенсі виступає комплексним правовим інститутом, що складається з комплексу об'єднаних загальними принципами норм міжнародного, конституційного та інших галузей національного права.

Право на правову допомогу має властиві йому принципи, основними з яких є: свобода кожної особи вибирати суб'єкта, здатного надати правову допомогу; свобода спілкування людини з іншими суб'єктами, які надають їй правову допомогу; принцип дотримання конфіденційності спілкування з суб'єктами, що надають правову допомогу.

Мінімальні стандарти правової допомоги є обов'язкові вимоги до її якості, що мають включати: наявність юридичної освіти у особи, що надає правову допомогу; наявність в особи, що надає окремі види правової допомоги, спеціальних вимог (членство в колегії адвокатів, статус нотаріуса тощо); активність і конструктивність надання правової допомоги.

Федоров А.М.

курсант 2 курсу ФПФПВВ

ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник: Куценко Д.В.

кандидат юридичних наук